

ת"פ 48461/02/19 - מדינת ישראל נגד חבר מרעלי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 48461-02-19 מדינת ישראל נ' מרעלי(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל - המאשימה
ע"י עו"ד שירלי אוחיון

נגד
חבר מרעלי - הנאשם
ע"י עו"ד מאהר חנא

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות גניבה (שלוש עבירות) נסיון גניבה ואיומים. וכך נקבע בהכרעת הדין:

אישום ראשון

ביום 12.2.19 בסמוך לשעה 17:55 גנב הנאשם מכשיר טלפון נייד שהונח בשקית על דלפק החנות "ענק הסלולאר" במרכז ירושלים. מדובר במכשיר טלפון השייך לילדה בת שמונה, אותו קנה לה אביה כמתנה ליום הולדתה דקות ספורות קודם לכן.

אישום שני

ביום 4.2.19 בסמוך לשעה 18:00 ניסה הנאשם לגנוב קופת צדקה מחנות בגדים במרכז ירושלים, אך המוכרת בחנות הבחינה במעשיו ומנעה ממנו להשלים את הגניבה. בשל מעשיו נעצר הנאשם והובא לתחנת המשטרה במגרש הרוסים. בעת שהמתין הנאשם לחקירה, שמרה עליו שוטרת בשם ע"א, והנאשם קילל אותה קללות בעלות אופי מיני ומבזה, ירק עליה ועל שוטר אחר, ואיים עליה כי "יזיין אותה בתחת הגדול שלה" ואמירות דומות.

אישום שלישי

ביום 24.12.18 בסמוך לשעה 18:00 בשוק מחנה יהודה גנב הנאשם מתוך עגלת קניות תיק ובו מסמכים אישיים, כסף מזומן ופריטים נוספים.

אישום רביעי

ביום 14.12.18 בסמוך לשעה 12:00 בשוק מחנה יהודה גנב הנאשם תיק גב ובו כסף מזומן, תרופות ופריטים אישיים

אחרים.

להשלמת התמונה אוסיף, כי יוחסו לנאשם אישומים נוספים, של התפרצות לדירת מגורים וגניבה מתוכה והחזקת רכוש חשוד כגנוב, מהם זוכה.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה בקשה לקבוע מתחם עונש נפרד לכל אחד מאישומי הגניבה, שבין מאסר קצר ועד 6-8 חודשי מאסר. בשל הרשעותיו הקודמות הרבות של הנאשם בקשה להטיל עליו את הרף העליון של מתחמי הענישה ולהפעיל מאסר מותנה שלחובתו באופן מצטבר, וכן לחייבו בפיצוי למתלוננים.

ב"כ הנאשם הפנה לכך שעבירות הרכוש בהן הורשע הנאשם הן ברף הנמוך ולא נגרם כתוצאה מהן נזק, שכן הרכוש הוחזר לבעליו. עוד הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ובהן גילו המבוגר (73) ומצבו הרפואי. לאור אלה ביקש להסתפק בימי מעצרו.

הנאשם ביקש לומר את המילה האחרונה, אך שב וחזר על גרסתו אשר נדחתה, כי לא עבר את העבירות בהן הורשע, ואף ניצל את ההזדמנות להטיח בשוטרת קללות נוספות בעלות אופי מיני.

מתחם העונש ההולם

עבירות הגניבה

הנאשם הורשע כי בפרק זמן של כחודשיים גנב מכשיר טלפון מדלפק חנות, גנב תיק מאשה אשר עשתה קניות בשוק, גנב תיק מצעיר שבילה בשוק עם חברים וניסה לגנוב קופת צדקה מחנות. ארבעת האישומים עניינם דומה, גניבות אקראיות שמבוצעות ללא תחכום או תכנון, תוך ניצול חוסר תשומת לב ארעית של הקרבן. לאור אלה, אפשר לראות במעשים כולם ארוע עברייני אחד, לצורך קביעת המתחם.

הערכים המגונים אשר נפגעו כתוצאה מהמעשים הם הפגיעה בקניין ובתחושת הביטחון של קרבתים המעשים. גניבת תיק ובו מסמכים אישיים, גוררת פגיעה נוספת, הנגרמת מהצורך לשחזר את המסכים והטרדה והטרחה הכרוכות בכך. גניבת מכשיר טלפון גוררת את הפגיעה הנגרמת מהצורך לשחזר את המידע האצור בו וניתוק הקשר עם הסביבה, החורגות במידה ניכרת משוויו הכספי של המכשיר (אם כי במקרה זה מדובר במכשיר חדש, אשר הוחזר לבעליו, ועל כן הנזק כתוצאה מהמעשה לא היה גבוה).

בקביעת מתחם העונש יש להביא בחשבון את ריבוי המעשים ופגיעתם בקרבתים, אך גם את העובדה שמדובר במעשים שנעשו ללא תכנון מוקדם או תחכום, אלא ניצול של הזדמנויות שנקרו בדרכו של הנאשם. לפיכך גם אם מתחם העונש ההולם כל מקרה בנפרד הוא כפי שעתרה המאשימה, בין מאסר מותנה לחצי שנה מאסר, הרי שהמתחם ההולם את מכלול המעשים הוא מאסר לתקופה שבין מספר חודשים, אותה ניתן לרצות בעבודות שירות, ועד שנה וחצי.

איומים

הנאשם איים על השוטרת ע"א, בעת ששמרה עליו בבית המשפט בהמתנה לדיון, איומים בעלי אופי מיני בוטה, יתרה

מזאת, הנאשם הטיח בשוטרת רצף קללות מבחילות, בעלות אופי מיני, שנועדו להשפילה ולבזותה לעיני הקהל שבבית המשפט. על מנת לשמור על נקיין השפה אחסוך מהקורא את הציטוטים המלאים. כאשר השוטרת העידה לפני, ניכרו בה המבוכה וההשפלה שחוותה באותו ארוע.

שוטרי סיור מבצעים מלאכה קשה, שוחקת, כפויט טובה ולעיתים מסוכנת, תוך חיכוך מתמיד עם אוכלוסיה פורעת חוק. לא ניתן לקבל כי יהיו חשופים לתשפוכת של איומים וקללות מעלות קבס בלשון ביבים, כפי שספגה השוטרת ע"א מפי הנאשם. ר' בהקשר זה דברי כב' הש' ג'ובראן ברע"פ 5579/10 דוד קריה נ' מדינת ישראל:

"אחר קריאת דברים אלו יש לשוב ולהזכיר כי הדעת אינה סובלת שימוש בביטויים כה נלוזים גזעניים ומעוררי חלחלה כנגד שוטרי משטרת ישראל, אשר עושים את עבודתם נאמנה למען שמירת הסדר הציבורי ובטחון הציבור, ואף מסכנים את חייהם לשם כך. איני יודע מאין לקח המבקש את החוצפה ועזות המצח להתנהג בדרך שכזו לשוטרים במהלך מילוי תפקידם. דבריו אינם מהווים רק פגיעה קשה ביותר בשוטרים עצמם אשר נמצאים שם כדי להבטיח את ביטחוננו, אלא יש בהם פגיעה קשה ביותר בשלטון החוק ובמדינה כולה, כפי שציין בית המשפט המחוזי. על התנהגות שכזו לא ניתן לעבור לסדר היום וחובה עלינו להכביד את ידינו כנגד מי שלוקחים חרות לעצמם לפגוע בצורה כה קשה בנציגי החוק במדינת ישראל. יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור על מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד ... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל ((פורסם בנבו), 8.3.1988)). בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם (רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל ((פורסם בנבו), 13.8.2008)). על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים (רע"פ 1860/07 נחמני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.6.2007))."

הזהרתי את עצמי שלא להביא בחשבון בקביעת המתחם את העובדה כי מהראיות עלה שהנאשם ירק על השוטרת ועל שוטר נוסף, שכן מטעמים שלא ירדתי לחקרו, המאשימה לא טרחה לייחס לנאשם מעשים אלה, כשם שלא ייחסה לו קללות גזעניות שלכאורה הטיח בשופט שדן בעניינו, למרות שגם אלה עלו מחומר החקירה שנאסף.

מתחם העונש ההולם את עבירת האיומים בנסיבות המקרה נע בין מאסר מותנה ועד ששה חודשי מאסר - ואדגיש כי מתחם זה נוגע לעבירת האיומים בלבד, ללא העבירות הנלוות, אשר יכלו להצדיק קביעת מתחם גבוה בהרבה. ר' למשל ע"פ 43936-07-18 ורע"פ 3150/19, שטרנברג, שם אושר עונש של עשרה חודשי מאסר, בשל איומים והעלבת עובד ציבור, מקום בו היה מדובר בביטויים ברמת חומרה דומה לזו שלפני.

נסיבות שאינן קשורות לעבירות:

הנאשם יליד 1946. לחובתו הרשעות קודמות רבות, בגין נדון לעונשי מאסר המצטברים לשנים רבות:

בשנת 1961 נדון לחודש מאסר בפועל בשל עבירת רכוש.

בשנת 1964 נדון לארבעה חודשי מאסר בפועל בשל עבירות רכוש ותעבורה.

בשנת 1967 נדון ל-54 חודשי מאסר בפועל בשל עבירות רכוש.

בשנת 1970 נדון לשמונה חודשי מאסר בפועל בשל עבירות רכוש ותעבורה.

בשנת 1970 נדון לחודש מאסר בפועל בשל עבירת תקיפת שוטר

בשנת 1972 נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל בשל עבירת רכוש.

בשנת 1989 נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל בשל עבירות רכוש.

בשנת 1989 נדון לחודש מאסר בפועל בשל עבירת רכוש.

בשנת 1989 נדון ל-6 חודשי מאסר בפועל בשל עבירת רכוש.

בשנת 1989 נדון ל-24 חודשי מאסר בפועל בשל עבירות רכוש.

בשנת 1989 נדון ל-6 חודשי מאסר בפועל בשל עבירות רכוש; (נסיון לגניבה, קבלת נכסים שהושגו בעוון)

בשנת 1993 נדון ל-10 חודשי מאסר בפועל בשל עבירות רכוש.

בשנת 1993 נדון ל-6 חודשי מאסר בפועל בשל עבירת אלימות.

בשנת 1993 נדון ל-4 חודשי מאסר בפועל בשל עבירת רכוש.

בשנת 1996 נדון ל-21 חודשי מאסר בפועל בשל עבירות רכוש.

בשנת 1999 נדון ל-31 חודשי מאסר בפועל בשל עבירות רכוש.

בשנת 2001 נדון לחודשיים מאסר בפועל בשל עבירות רכוש ואלימות.

בשנת 2004 נדון ל-24 חודשי מאסר בפועל בשל עבירות אלימות.

בשנת 2004 נדון ל-9 חודשי מאסר בפועל בשל עבירת רכוש.

בשנת 2007 נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל בשל עבירות רכוש, אלימות והפרעה לשוטר.

בשנת 2008 נדון ל-22 חודשי מאסר בפועל בשל עבירת רכוש.

בשנת 2011 נדון ל-12 חודשי מאסר בשל עבירות רכוש ומרמה.

בשנת 2012 נדון ל-12 חודשי מאסר בשל עבירות רכוש.

בשנת 2016 נדון ל-4 חודשי מאסר מותנה בשל עבירת איומים. מאסר זה הוא חב הפעלה בתיק שלפני.

כמו כן, מאסרים מותנים אשר הוטלו על הנאשם, בין היתר בעבירות רכוש, הופעלו לאורך השנים.

דין והכרעה

מכלול שיקולי הענישה פועל לחובת הנאשם, ומלבד גילו המבוגר ומצבו הרפואי, לא מצאתי נקודת אור אחת לזכותו:

לחובת הנאשם גיליון הרשעות קודמות ארוך ומגוון, ועולה ממנו כי הנאשם הרגיל עצמו לפגוע בגופם, רכושם וכבודם של אחרים, וכי אין עליו מורא הדין. מאסרים רבים שהוטלו על הנאשם לא הביאו להרתעתו, וכך גם מאסרים מותנים אשר הוטלו עליו והופעלו פעם אחר פעם. מכאן עולה המסקנה, כי יש לתת לרכיבי ההרתעה האישית וההגנה על הציבור את מלוא המשקל במקרה זה.

הנאשם לא קיבל אחריות למעשיו אלא כפר. אבהיר, כי לא אחמיר עם הנאשם משום שניהל הוכחות, שהרי מדובר בזכותו של כל אדם. ועם זאת, הנאשם הכחיש את מעשיו גם לנוכח סרטוני מצלמות אבטחה ברורים, ועניין זה מלמד על העדר כל מודעות לפסול שבמעשים ולחומרתם.

אף כאשר ביקש הנאשם לומר את מילותיו האחרונה, הוא לא אמר מילת חרטה, אלא ניצל את ההזדמנות להטיח בשוטרת קללות אחרונות.

אני ער לגילו של הנאשם ומצבו הרפואי, אך משאלה לא מנעו מהנאשם להמשיך ולבצע עבירות, לא ראיתי מדוע ימנעו מבית המשפט להשית עליו את העונש ההולם את מעשיו.

לאור אלה, לא ראיתי מנוס מלהשית על הנאשם עונשים הנמצאים ברף העליון של מתחם העונש ההולם באופן שעיקרם מצטבר זה לזה. יתרה מכך, נסיבות המקרה יכלו להצדיק להשית על הנאשם עונש החורג לחומרה מהמתחם, לשם הגנה על הציבור מפני הנאשם - שהרי לנוכח עברו המכביד של הנאשם והעדר מוחלט של מורא החוק עליו, ברור כי רק חומות הכלא יחצצו בינו ובין קרבתו הבאים. עם זאת, המאשימה לא עתרה לחרוג מהמתחם, ולא אחמיר עם הנאשם יותר מאשר בקשה המאשימה.

לצד עונש המאסר אחייב את הנאשם לפצות את נפגעי העבירות, אשר רכושם לא הוחזר להם.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. עשרים ושניים חודשי מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום מעצרו של הנאשם והצדדים יגישו הודעה מתואמת בעניין זה.

ב. מפעיל מאסר מותנה של ארבעה חודשים אשר הושת על הנאשם בת"פ 11834-11-14 ביום 3.7.16.

- עונש זה יופעל במצטבר לעונש המאסר שבסעיף א', כך שסך הכל ירצה הנאשם עשרים וששה חודשי מאסר.
- ג. עשרה חודשי מאסר, בו לא יישא אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת רכוש, למעט עבירה על סעי' 413 לחוק העונשין.
- ד. ששה חודשי מאסר בו לא יישא אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר כל עבירה שיש בה יסוד של אלימות.
- ה. ארבעה חודשי מאסר בו לא יישא אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה על סעי' 413 לחוק העונשין או העלבת עובד ציבור.
- ו. פיצוי למתלוננת ע"א, עדת תביעה מס' 25, בסך 3,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.10.19.
- ז. פיצוי לעדים מס' 3 ו- 4, המתלוננים באישומים השלישי והרביעי, בסך 1,000 ש"ח כל אחד. הסכום ישולם עד ליום 1.10.19.

הערה לאחר סיום

ניסוחו של כתב האישום בתיק זה לקוי: עבירות תקיפת שוטר והעלבת עובד ציבור שעלו מהראיות שהוגשו לא יוחסו לנאשם. כמו כן כתב האישום נוסח באופן מסורבל, והאישומים השני והשלישי כללו אירועים שונים אשר אין ביניהם קשר, ושהיה צריך להפרידם לאישומים שונים.

ראש לשכת תביעות ירושלים יתן דעתו להערות אלו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ז תמוז תשע"ט, 30 יולי 2019, במעמד הצדדים.